

Szepesi Attila: Braque

felhők áttetsző geometriája
ablakkeret négyzetében
az asztalon pipa citrom fekete hal gitár és
pipa citrom fekete hal gitár

Braque szóra-birtad a tárgyakat
átköltötte a tömegvonzás törvényét
kanosók gyümölcsök lebegnek képeiden súlytalanul
és átútik a kék mennyezetet hogy fényre-bukjanak

ki vagy te? kérdem
árnyak mestere titok tudója
aki nem viselsz monoklit rőt szakállt

Szokratesz Bach Rilke édesőcse
egy párizsi csavargó mosolyával
clótted pipa citrom fekete hal gitár és

Czilczer Olga versei: A csend hatalma

Cigarettaival a kezében
ott áll az ember a tükrös
szekrényajtó előtt egymaga
az indulat sercén tűzében
amely most sokszorosan kigyul
a politúros felületeken
hogy csak úgy lánzol a sok
kéz a váll a szem
amíg a gyufaszál
ki nem lobban
az ajkak
egyetlen néma mozdulatára.

Szombat délután

Idegen arc
az előszoba csiszolt falitükrén
melyben reggel még
az éjszaka álmaival
s egy újabb találkozás reményével
nézhetett szemközti
amikor nem gondolt még a napra
e néhány apró bosszúságra
mely azóta egészen felkavarta
a hivatalban
a börtönben
hol eléje toladott az az ember
kit már azóta elfelejtett
csak az arcán maradt ott valami
rohanó arcából a napnak.

HEGEDÚS
Tóth Sándor kispasztikája

Jogtörténeti konferencia Egerben

Egerben rendezte meg a Magyar Jogászszövetség a Jogtörténeti Szakosztálya a magyar és csehszlovák jogtörténetesek nyolcadik együttes konferenciáját. A két napos konferencia napirendjén a Magyar Állam és jogtörténet című egyetemi jegyzet második félévi anyagának (1848-1944)

előzetes megvitatása szerepelt. A vitában mind a csehszlovák vendégek mind a hazai szakemberek részéről sok a jegyzet végleges szövegébe beépíthető észrevétel hangzott el. A konferencián tudományegyetemünk Állam és Jogtudományi Kara is képviseltette magát.

Tiszta szívvel

Huszonöt egyetemista versei, novellái, vallomásai, tanulmányai, vitacikkei töltik meg az Eötvös Loránd Tudományegyetem időszakos kiadványának a Tiszta szívvel-nek 3-4. kötetét, amely már 1500 példányban látott napvilágot. A kiadvány betelintést nyújt az ELTE alkotókörének műhelyébe, ahol tehetőségek költők, prózaírók nevelődnek. Vallomás magunkról, a világról címmel közli Pavlovits Miklós útirajzát, két érdekes vitát: a KISZ-demokráciáról illetve Sánta Ferenc művei körül kialakult éles párbeszédet Haraszi Miklós valamint Farkas János és Kiss János között. A tanulmányok között találjuk Rózsa Endre írását Nagy László Zöld angyaláról és Pályi András cikkét Horgas Béláról. Tizenegy költő mutatkozik be ebben a kötetben — köztük három szegedi: Kelemen János, Oláh Éva és Izes Mihály. Az ELTE kiadványának ez a bővülése, az ország többi felsőoktatási intézményeinek alkotóira való fölfigyelése már most gazdagítja, és a jövőben remélhetőleg tovább színesíti a Tiszta szívvel anyagát, amelyből most Bella István, Győri László, Rózsa Endre költeményeire figyeltünk fel különösen Kelemen János Hazatérés-e mellett. A négy prózaíró közül kétszegtelenül Kamarás István jutott legmészszebbre saját hangjának keresésében.

A szépen szerkesztett kötetet Torkos Ildikó, Topor András, Kovács Imre és Szabados Árpád képei díszítik.

SOKÁIG KERESTE a kutyát, s miután nem találta meg, leült az ágyra és nézte a képet. Ha az a kép nem lett volna a falon, lehet már nem is élne. De a kép ott volt, és így ő azon gondolkodott, hogy hol is lehet Csöpi, a kutyája. Már egy órája ült és a látszat az volt, hogy még mindig a képet nézi, pedig a kutyára gondolt.

A kép indiánokat ábrázolt. Régi kép. Valamikor tudta, de már elfelejtette annak a kimondatainak a nevét, aki seregével lemészárolta az indiánokat. Csatajelenet, harcoló és meghalt indiánok, fák, fegyverek és gögös hadrendben felsorakozott fehérek. Az öreg számára tulajdonképpen mindegy volt, hogy mit ábrázol. Számára csak a kép volt fontos. Ahogy leült az ágyra, a szemben lévő falon ott a kép, nagy kép és színes, s ki tudja mi mindent tud gondolni, míg nézi. Lehet, hogy ez játék, de lehet, hogy valami szigorú logika van ebben.

Pedig a játék is kell az öregnek. Éjszakánként, ahogy sötétség veszi körül, beszélni kezd. Mindegy, hogy mit. A szavak csengése gondolkodóba ejti. Fekszik a sötétben, kezét feje alá téve és ajkáról peregnék a szavak, akár értelmeseen, akár értelmetlenül. Az elsők után érzi, hogy mellkasából törnek fel, aztán mintha távolodnának feléle és előre úgy, hogy szinte ránehezedik a köztük meglevő távolság. Botladoznak, kergetőznek tőle elszakadva és merőben idegenül. És ez a tánc folytatódik mindaddig, míg egy szó kakasok hangját hordozza magában szétugrasztja őket és ő visszaesve a valóságban találja magát az ágyában, kezét feje alá téve. Ilyenkor mindig leül a kutyához és meg-

A két éve egy este keretében bemutatott két kisopera volt az előzménye a Szegedi Nemzeti Színház fiatal művészei által feltámasztott éjszakai stúdióknak, amellyel június 18-án léptek színpadra a Kamaraszínházban. A színházat megtöltő közönség előtt abban jelölték meg céljukat, hogy a szombat esteken irodalmi-zenei műsorokkal vonzzák a színházzserető közönséget a komoly szórakozás felé. Ennek érdekében az est folyamán sajnós, nem sokat tettek, különösen a műsor első felében.

Az irodalmi-zenei összeállítás érzékelhetően hangulati egységet kívánt kialakítani M. Gara, Dowlan, J. S. Bach, Beethoven és Brahms kamaradarabjainak valamint Ronsard,

Shakespeare, Michelangelo és Goethe verseinek segítségével, ezt azonban csúnyán megbontotta, hogy a szavalkók közül csak Falvy Klára és Csikos Gábor szerepelt elfogadhatóan, vala-

Szombat esti stúdió

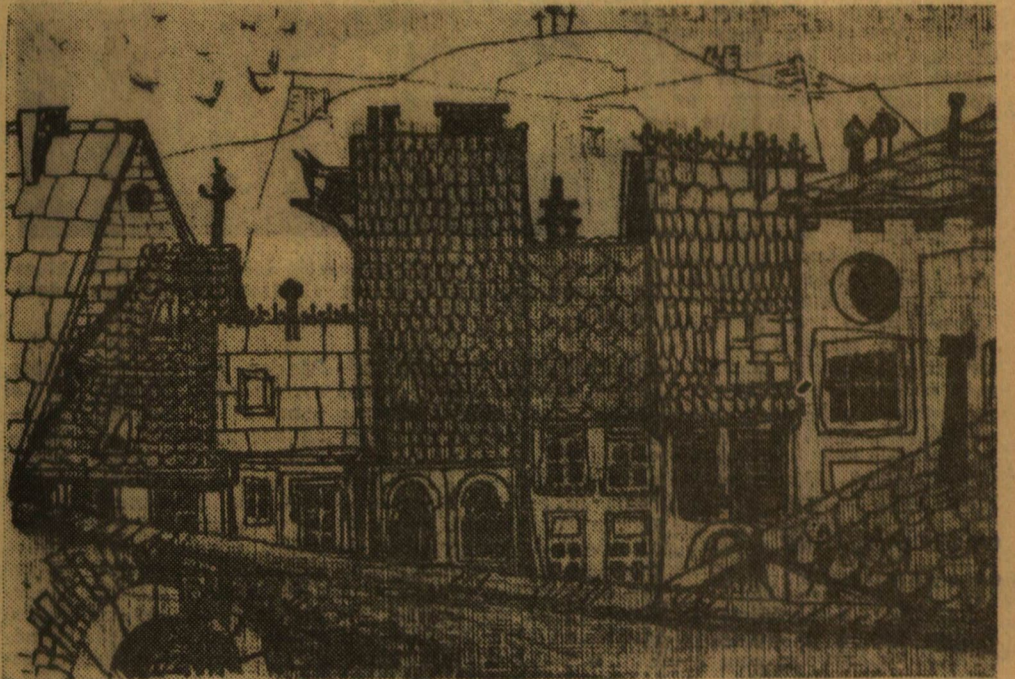
mint időnként Hőgye Zsuzsa. A közönség a kamarakórusnak tapsolt inkább, mely Szalay Miklós vezetésével szép élményt nyújtott s a műsor végére egészen belelendülve Beethoven Tavasz dalát olyan előadásban hallhattuk tőlük, amit

maradéktalanul dicsérni lehet.

Szünet után Ch. W. Gluck egyfelvonásos operáját A rászédett kádi-t hallottuk időnként kitűnő előadásban, Szabó László (Kádi), Szabadits Judit (Zelmira), Böröcsök István (Omar) remekléseivel, Bálint Ilona (Fatime) jó játékával, valamint Vincze Pál és Füzessi Margit közreműködésével. A Horváth József rendezésében, Nyilasi Imre díszletével sorra került előadásban Szalay Miklós vezényelt ismét.

A közönség az est végén hiányérzettel távozott. Jó kezdeményezés az Éjszakai stúdió, de összeállításában több merészségre, kivételében több figyelmességre lenne szükség.

V. M.

HÁZTETŐK
Csont István rajza

mogatta. Az ágy lábánál fekiútt összegömbölyödve.

AZ ÖREG nézte a képet és gondolatai nehézkesen bontakoztak. A viaskodás nem neki való, sok év múlt már el felette. Szemei ketős valóságot takarnak. Az egyik sóváran fekszik a pillantásában foglalt tárgyon, s miután ez kialszik, gondolatban már másfelé jár. Szemei olyanok, mint két magányos ember. Mintha csodálkozna, hogy kerültem ide, mit akarok, mit keresek itt. Kapaszkodik ideoda, megpróbálja a dolgokat megragadni, de mindig lecsúszik rólok.

Csőpi már reggel eltűnt. Mikor felkelt, s kinyitotta az ablakot, a kutya szokása szerint kiállt az ablakdeszkára és harsány boldogsággal ugatott bele a reggeli csendbe. Majd lementek az utcára és ott elcsavargott.

LUCZI JÓZSEF:

Boldogabb vadászmezők

Hová is mehetett az a bolond.

Lent ideges ugatással rohangált és futásának egyenetlen ritmusával megnevetette a szomszédék két csöpséget, mikor azok kiszaladtak hangoskodására. A kutya már ismerte őket, és hálásan türte simogatásukat. Azok nevettek és fel-nöttes hangon rászóltak: — Sirj Csöpi, vagy azt — nevsz Csöpi.

És Csöpi sirt, és ha arra kérték, nevetett.

Az öreg büszke erre. Nem mindenkinek van olyan kutyája, ki látott még olyat, hogy egy kutya leül, gazdájára függeszti hunyori szeméit és inyét széthúzza nevet, vagy szemé összeszűkül, fájdalmas és vékony hangon nyüszít. Ez olyan, mint egy leány sírása.

Nem szereti, ha sir.

Jó pár éve már, hogy kapta. A házmester hozta fel, és megkérdezte, hogy nincs-e rá szüksége. Úgy döntött, hogy megtartja.

Másnap észrevette, hogy betojt és elbújva a kályha mögé szinte büntudatosan nézett rá és még a füle is mocskos volt. Nagyot nevetett, és megszerette. Aztán már elválaszthatatlanok lettek. Ahová ment az öreg, Csöpi is elkísérte és ő is utána ballagott, ha rátört a kutyára a nyugtalan csavargás. Ha elfáradt, visszahívtá és hazamentek vacsorázni. A kutya is kapott tejet, meg csontot, vagy amit éppen összekapart neki. Öröm volt nézni ahogy habzsol.

A KÉPEN is sok kutya van. Biztosan szeretik azok is a kutyákat, — gondolta. Majdnem vonzalmat érzett irántuk és elképzelte magát

utolsó lobbant a kémények mögött és az öreg hazabotorkált. A Csemegében vett még egy üveg tejet, és ahogy be akart lépni a házba, egy szomszéd kisleány kiáltott utána.

— Tessék — nézett rá az öreg.

— A kutyáját elütötte a villamos.

— A villamos — ismételte az öreg és nézte a kislányt. Az lekváros kenyeret evett.

— Ühüm — bólintott teleszájjal. Nyelt egyet.

— Úgy volt, tetszik tudni, hogy a kutyája a játszótéren volt, és két gyerek kergetni kezdte. Akkor jött a villamos, és elkapta.

Az öreg még mindig a gyereket nézte. Aztán bólintott — elütötte.

— Mint a pinty — biccentett a lány. Felnevetett — Olyan muris volt. Az öreg szemetes azt mondta, hogy kutyából nem lesz szalonna.

Az öreg hallgatott. Lábat váltott, és mivel karja elszibbadt, a teljesüveget áthelyezte a másik karjára. — Csak ezt akartam mondani — mondta a gyerek és elhajította a kenyérhéjat.

Az öreg meg felbotorkált a szobájába és magában ismetelgette azt, hogy elütötte, mint a pinty. A szobában leült az ágyra, majd felkelve tejet öntött a kutyatányérba. Letette az asztal mellé és mikor már sötét volt s a kutyatányérban világított a tej, felgyújtotta a villanyt.

Nézte a képet és arra gondolt, hogy nem biztos hogy elütötte.

AZTÁN MÁR nem gondolt semmire. Se az indiánokra, se a kutyára is még arra sem, hogy bár kezével eltakarja az arcát, mégis úgy néz ki, mint a képen látható indiánok. Aztán hának vagy háromszor elköltöztet a boldogabb vadászmezőkre.